

Szórakoztató, érzéki, kedves.
(...) Lehetőséget ad arra, hogy
felfedezzük a szerelmet, és olyan
életről álmodozunk, amelyet
mindannyian megérdemlünk.

– *Revista AR*

Valeria bőrében

ELÍSBET BENAVENT

ELÍSBET BENAVENT

Valeria
bőrében

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Óscarnak, életem szerelmének

1.

EGYSZER VOLT, HOL NEM VOLT...

MEGÁLLJT PARANCOLTAM UJJAIM HANGOS KALAPÁLÁSÁNAK a billentyűzeten, és fejemet egy ceruzával vakargatva újraolvastam a szöveget. „Összenéztek. Nem számított a kettejük közötti távolság, hiszen a gondolatok valóra váltak, a földre zuhantak, majd visszapattantak a menekvésbe. Tekintetük összefonódásának pillanatában minden lefagyott; az ablakban még a fákat rázó szél is megállt. De a nő pislogott, mire elkapták a tekintetüket. Mindkettőjüket egyszerre ejtette zavarba, zaklatta fel és babonázta meg az elképzelés, hogy talán beleszeretnek egy idegenbe.”

Szememet forgattam, az asztalra dobtam a ceruzát, és úgy pattantam fel, mintha rugót tettek volna a székemre.

– Mekkora szar!

Nyilvánvalóan tudtam, hogy senki sem hallhat meg, de ki kellett mondanom hangosan az egyetlen dolgot, ami eszembe jutott abban a pillanatban. „Ez egy szar.” Olyan volt, akár a *Csillagok háborúja* elején a felirat, csak éppen trágár változatban. Micsoda szar. Gigantikus szar. Akkora szar, hogy tökéletesen illik rá a szófosás kifejezés.

Teljesen kifogytam az ötletekből, ez a szomorú igazság. Ekkorra biztossá vált, mind az ötvenhét teleírt oldal csupán a saját magam előtti tetszelgésre szolgáló badarság. Nevetséges, rettenetes badarságok, amik egy középiskolai irodalmi versenyre voltak csupán méltók. Nap végére legalább kétoldalnyi irományt vártam el magamtól, de már két-három elfogadható bekezdésnek is örültem volna. Elfogadható? Ez azért elég irreális elvárás volt.

Semmi értelme nem volt a számítógép előtt töltenem a napot. Tekintve, hogy egyedül tartózkodtam otthon, nem kellett megjászanom magamat, és jól tudtam, hogy aznap már semmi jó nem sülnhet ki belőle. Vagy talán máskor sem. Így aztán a nappali-iroda helyiségből áttelepültem a hálósobába, amihez csupán három lépést kellett tennem. Leültem az ágyra. Csupasz lábamra pillantottam, és mivel lekopott körömlakkom látványa elborzasztott, megfogtam a hamutálat, és rágyújtottam...

Nem voltam önmagam... Arra gondoltam, mégis mióta tartom elfogadhatónak ezt az apátiát, aztán vetettem egy pillantást a telefonomra, és rövid tűnődés után megragadtam.

Egy csengés... kettő... három...

– Igen? – hallottam.

– Ha egy csődtömeg lennék, akkor is szeretnél? – vágtam bele a közepébe.

Lola akkorát kacagott, hogy a dobhártyámban éreztem.

– Paranoiás vagy – válaszolta.

– Ez nem paranoia. Még egyetlen jó mondatot sem írtam. A kiadónál seggbe fognak rúgni. Jó alaposan. Vagyis, jobban belegondolva, őket a legkevésbé sem fogja érdekelni. Saját magammal teszem ezt.

– Téged rajtam kívül senki nem rúghat seggbe, Valeria – mondta kedveskedve, mintha hízelegni próbálna.

– Tudod, mi a legnehezebb egy kezdő írónak? Kiadatni a második regényét. Második regény... Ez bizonyos elvárásokat jelent, én meg csak egy hatalmas baromságot írtam. Ez lesz a második szarságom.

– Bolond vagy.

– Komolyan mondom, Lola. Azt hiszem, hibát követtem el, amikor otthagytam az állásomat.

Tenyerembe hajtottam a fejem, és éreztem rendezetlen kontyom ernyedt billegését.

– Ne beszélj butaságot! Tele volt vele a hócipőd, a főnököd szörnyen ronda, és akad elég pénzed a megélhetéshez. Mi a gond?

A gond az, hogy a pénz nem tart örökké, és az, hogy „szerencsét próbálok a kiadói piacon”, mindig is egy elég gyenge lábakon álló elképzelés volt. Egy pillanatig eltöprengtem, de egy busz dudája a vonal másik végéről magára vont a figyelmemet. Az órára pillantottam. Csupán deket mutatott, úgyhogy Lola határozottan dolgozott.

– Rosszkor hívlak? – kérdeztem.

– Dehogya!

– Forgalmat hallok. Az utcán vagy?

– Igen, előadtam a munkahelyemen, hogy szörnyen fáj a csuklóm, és eljöttem kirakatokat nézegetni.

Rosszálló mosollyal csóváltam a fejemet. Ez a Lola...

– Nem is tudom, honnan sejtettem, hogy nem talállok a munkahelyeden, ha ilyenkor hívlak. Egyszer fenéken fognak billenteni, kedvesem.

Felkuncogott.

– Hatékonyan és gyorsan dolgozom. Nem hinném, hogy az én munkakörömben ennél többre lenne szükség.

– Talán valaki olyanra, aki nem mutat be eltűnéses számokat – válaszoltam, miközben észrevettem, hogy a manikűröm is hagy némi kivetnivalót maga után.

– Figyelj, kétmegállónyira vagyok a lakásodtól. Szeretnéd, hogy beugorjak?

– Persze hogy szeretném!

Letette. Soha nem szokott elköszönni a telefonban.

Eltöprengtem Lola roppant mozgalmas életén; piros határidőnaplóján, amiben mindig olyan fontosnak és izgalmasnak tűnnek a feljegyzések, legyen szó akár csak egy brazilgyanta-időpontról a kozmetikusnál. Annál a kozmetikusnál, akit a „Miss Shaigon” becenévvel illettek, pedig valójában Plasencia városából származott, és aki egyszer előzetes megbeszélés nélkül teljesen lecsupásított.

Üres pillanataimban szerettem Lola határidőnaplójában leskelődni, az egész életét leírta benne. A randipartnerei telefonszámát, a testúlyát, hogy hányszor szexelt (ez nagy irigységemre elég sok volt), az edzőteremben eltölteni tervezett óráit, majd a valóságban eltöltötteket, az elfogyasztott italmennyiséget és cigarettákat, a randijait Sergi-óval, a kölcsönadott és a tisztítóba vitt ruháit, valamint azokat, amiket porfogóként akart megvásárolni a ruhásszekrényébe. Volt benne egy csomó blokk az üzletekből és a szupermarketből: véletlenszerűen aláhúzta a számokat, és aztán beragasztotta őket annak a furcsa határidőnaplónak a végére... Az egész élete benne volt, színes filctollal firkálta a papírra szemérmesség nélkül, mintha ez Lola egyfajta sajátos, nyers nudizmusa lenne – mivel nem félt mindent lejegyezni, önmagától sem félt. Lenyűgözött.

Én minden napirendi pontomat digitálisan vezetem, mert így a számítógép vagy a mobiltelefon megfelelően monoton és bosszantó zajjal ébreszt fel állandó szendergésemből, hogy emlékeztessen, el kell mennem anyámhoz, vagy a nővéremnek kell segítenem valamelyik abszurd tervében, például áthelyezni a lakásában lévő összes bútort.

Igen, ilyen feladataim voltak akkoriban. Az én határidőnaplóm nem útikönyv volt, mint Loláé; inkább egy csomó családi kötelesség, számlafizetési határidők és egyeztetés férjem, Adrián határidőnaplójával. Igen, férjem, nem írtam félre. Olykor úgy éreztem, hogy ez a szó erőteljes kontrasztban áll a huszonhét életévemmel. Valójában... így is volt. A huszonhét életévemmel és olykor az egész életemmel, de ebbe nem akarok belemenni... legalábbis egyelőre.

Kinéztem az ablakon. Szikrázóan süttött a nap a távolban felsejlő felhők ellenére. Megértettem Lolát, hogy ellógott a munkahelyéről. Ha továbbra is egy irodában raboskodom, én is erre vágytam volna, de persze soha nem mertem volna megtenni. Soha nem voltam bátor ember, vagy legalábbis nem ilyen értelemben. Vakmerőt kellett volna mondanom inkább, ugye?

Megszólalt a csengő. Hiába éltem egypár éve ebben a zugban, nem szoktam hozzá pokoli hangjához, ezért ijedtemben majd' kiestem az ablakon. Elég nagy felfordulást okoztam volna, mert a negyedik emeleten laktam, és közvetlenül alattam egy pakisztáni család zöldsége sátra állt. Nem szerettem volna átzuhanni rajta, hogy egy csomó licsi által felnyársalva haljak meg, mint egy gyümölcs-kartács.

Miután magamhoz tértem az ijedtségből, az ajtóhoz mentem. Még köntöst sem kaptam magamra; öreg pólóban és egy kilencvenes

évekből származó rövidnadrágban nyitottam ajtót, amin egyszerűen nem fogott az idő vasfoga. Azt hiszem, már tesiórán is ezt hordtam az iskolában. Lola alaposan végigmért, majd felkacagott.

– Basszus, Valeria, szuper a rövidnadic! Olyan igazi... nem is tudom, hogy nevezzem. Retró sikk?

Megnéztem magamat az előszobai tükörben, és arra jutottam, hogy még csak nem is az öltözékem a legrosszabb. Lola valószínűleg nem akart belerúgni a földön fekvőbe, ezért nem kommentálta az Amy Winehouse-hoz méltó frizurámat és a valóságos mészárlást, amit az államon hajtottam végre, amikor próbáltam megszabadulni egy más halandók számára láthatatlan pattanástól. A hajam fénytelen, élettelen világosbarna színű volt. Ha az ember jól megnézte, még valami zöldes árnyalatot is felfedezhetett benne. Még jó, hogy én már nem nézegettem...

– Tudom, tudom, elfelejtettem felvenni a menyasszonyi ruhát a fogadásodhoz – válaszoltam gúnyosan, miközben beengedtem.

Egy pillanat alatt túlléptem a szégyenen, hogy egy valóságos bányaarém vagyok.

– Nem, nem – nevetett Lola –, komolyan mondom. Nagyon tetszik. Szuperül áll. Gyönyörű lábaid vannak, és soha nem mutogatod őket. Adrián biztosan imádja ezt a nadrágot.

– Á!

Nem vettem komolyan. Nem tudtam, hogy Adriánnak akkorigban tetszett-e bármi, amit felvettem. Sem az, ami alatta volt, ha már itt tartunk.

Hátat fordítottam, hogy lekuporodjak a kedvenc fotelomba – az egyetlenbe. Fotelt mondtam, nem kanapét. Hogy beférjen egy kétszemélyes kanapé abba a „nappaliba”, el kellett volna tüntetni

legalább egy falat. Jót szoktam derülni azon, hogyan osztják fel az ikeások azokat az édes kis harmincöt négyzetméteres lakásokat.

Lolára néztem, aki tökéletesen nézett ki, mint mindig. Nem tudtam, hogyan éri el, hogy mindig ilyen szexin fessen a sűrű, csokoládébarna hajával és vörös ajkával. Heteroszexuális nő vagyok, de még így is előfordul, hogy egyszerűen ellenállhatatlannak tartom. Mindössze egy évvel korábban én magam is az ilyen kacér nők táborát erősítettem – azokét, akik mindent megtesznek, hogy mindig önmaguk legmakulátlanabb verzióját nyújtsák. De most... Na, mindegy. Csak rám kellett nézni. Úgy néztem ki, mint egy Muppet.

A legjobb barátnő csodálatával bámultam Lolát. Jobb kezével hátrasímította frufuját, a balból pedig letette a táskát a földre. Elmosolyodtam híres határidőnaplójának piros hátlapja láttán.

– Hogy van a csuklód? – kérdeztem.

– Ó! Pokoli fájdalomaim vannak! Azt hiszem, teniszkönyök.

Magába roskadva azt tette, hogy épp némán szenved, mintha aranyere lenne.

– Nem inkább mesemondókönyök?

– Ne már, Valeria, ez csak egyetlen nap! Befejeztem a fordítást, és nem voltam hajlandó ott ücsörögni élettelen arccal, mint a sűrű munkatársaim. Légy olyan kedves, és kínálj meg egy itallal! – Levetette magát az ágy végébe, és elmosolyodott. – Hú! Új takaró? Az előzőt szétdugtátok, ti perverzek?

Figyelmem kívül hagytam az utolsó két mondatot, és az alkoholizmusunkon aggódva így szóltam:

– Lola, drágám, alig múlt dél.

– Tökéletes időpont egy vermutra!

Lola jól hallhatóan hajtotta fel Martini Rossójának utolsó kortyát, mint mindig, amikor valamit jóízűen ivott. Ezután mosolyogva rágcsálta az olívbogyót. És mindeközben a rúzsa tökéletesen a helyén maradt. Meg kellene kérdeznem, hogy képes mindig ilyen makulátlanul kinézni. Elbűvölő koktélmra néztem, majd az öltözékemre. Magamban a fejemhez kaptam. Micsoda borzadály...

– És Adrián? Ő mit csinál? – kérdezte udvariaskodás nélkül.

– Dolgozik.

– Azt gondoltam. Nem hiszem, hogy a teniszkönyvek fertőző. – Ezen úgy nevetett, mintha az év vicce lenne, de aztán kifejtette: – Arra voltam kíváncsi, hogy mit tesz Adrián a szörnyű frusztráltságod ellen, amitől lassan... ananásszá változol?

Ránéztem, és felhúztam a bal szemöldököm. Kinyújtotta a kezét, és kétszer megnyomta a kontyomat.

– Tü-tüü.

– Őszintén szólva Adrián hátba vereget, és azt mondja, hogy majd ha megnyugszom, minden simán fog menni. De...

Nem dug meg, gondoltam.

– Milyen de?

Az ajkamba haraptam. Annyira szégyelltem bevallani...

– Szerintem nem fog megjelenni. Őszintén hiszem, hogy az első könyv szerencse kérdése volt, és ez a második egy hatalmas pofon lesz, ami majd helyreráz. Erre úgy viselkedem, mint egy elgyötört művész, és egyszerűen csak otthagynom a munkám... Egy szempillantás alatt a McDonald'sban fogok dolgozni.

– Egy mondat lehet szerencse kérdése. Potom pénzért gyönyörű cipőt venni – mutatott Lola a lábfejére, amin egy lenyűgözően szép peep toe cipőt viselt – szerencse kérdése. Viszont ötszázhetven oldalnyi érdekesítő történet elegánsan és precízen megírva nem az.

– Te vagy a legjobb barátnőm, mégis mi mást mondhatnál?

– Hát az igazat. Mint hogy sürgős manikűrre szorulsz. – Rágyújtott egy cigarettára. – Miről szól az új történet? – Felállt, hogy elérje a hamutálat.

– Mint mindig, a szerelemről, bla-bla-bla.

– Az a te bajod, hogy nincs valódi inspirációd.

Huncut mosollyal nézett rám, ahogy kifújta a füstöt, ami azokból a vérvörös ajkából kiszállva egyenesen érzékinek tűnt.

– Valamire célzol ezzel? A párkapcsolatom... – kezdtem bele.

A párkapcsolatom egy nagy szar volt, de örültem, hogy félbeszakított, így nem kellett magamon kívül másnak is hazudnom.

– Csitt! Mesélni próbálok valamit – vonta össze a szemöldökét.

– Ó...

– Valami finscit.

Töltöttem még egy bőséges pohárral... ő pedig mosolyogva emelte ajkához.

2.

MIT SZERETNÉL MESÉLNI?

MEREA KÖZGAZDÁSZ VOLT. Különösebb szenvedély nélkül diplomázott le, bár ha jobban belegondolok, őt amúgy sem a féktelen szenvedélyéről ismertük. Én még azt sem hittem, hogy lehetnek testi vágyai. Lola azt mondta, hogy Nerea nem dug, hanem majd ha eljön az ideje, spórákkal szaporodik. Az én fejemben az a kép élt, hogy széttárt lábakkal fekszik az ágyon, és a plafont nézve töpreng az elvégzendő feladatain, mit sem törődve az élvezettől kibáló férfival, aki felülről keféli éppen. De Nerea nemi élete nem volt éppen örületesen aktív és változatos, úgyhogy...

Évek óta barátnők voltunk. Hosszú évek óta. Tizennégy évesen ismerkedtünk meg egy olyan furcsa véletlen által, amitől két teljesen különböző lány elválaszthatatlanná válik. Oké, mindketten szeretjük a Backstreet Boyst, de szerintem ez nem számít, mert neki Nick tetszett, nekem pedig A. J. Egymás szöges ellentétei voltunk, mégis kebelbarátnők lettünk. Én, a tipikus kamasz külsőmmel (*camasus communus*), és ő, aki úgy festett, mintha Loewe parfümöt pisilne (*baratus bellus*).

Azóta három pasiját ismertem meg: kettő kamaszkorit és egy komolyat. Gyerekszerelmei közül az egyik a legközönségesebb srác volt, akivel valaha találkoztam. Még Lolához is túl közönséges lett volna, ami azért már mond valamit. Valószínűleg nem túl különös, hogy egy kamasz lány olyan fiúval randizik néhány hónapig, aki egyáltalán nem méltó hozzá, de ha ez a bizonyos kamasz lány Nerea, akkor minden szürreálisabbá válik.

Nerea mindig hű volt nagyanyja gyöngy fülbevalójához és a hozzá illő nyaklánchoz. Mindig pontosan kétnaponta festette ki a körmét csillámos körömlakkal, és szeretett a cipőjéhez passzoló szalagot kötni a copfjára... És ezt nem nőtte ki a húszas éveibe lépve sem.

Így aztán ez a bonyolult kapcsolat összeomlott saját súlya alatt, és meglepő módon Nerea tette lapátra a srácot. Azzal indokolta, eleget abból, hogy mindig piszkos helyekre viszi, és soha nem mennek el sétálni vagy moziba. Ő, idézem, normális életre vágyott, de szerintem inkább pazar életet várt. Mindig tudta, mit akar.

Tizenkilenc évesen megismerte Jaimét egy padelmeccsen, amit az apja szervezett egy haverjával és annak fiával. Nagyon tetszetek egymásnak. Valószínűleg az a nehezebb, hogy az ember ne szeressen bele Nereába – hosszú, szőke hajába, ami mindig egészséges és tökéletes, zöld szemébe és csodás alakjába... Ha férfi vagy leszbikus lennék, teljesen biztos, hogy beleszerettem volna. Na jó, nem, inkább elcsábítottam volna, hogy megdughassam egy autó hátsó ülésén, és aztán olajra lépek. Mindig is bujkált bennem egy anyaszomorító.

Nerea és Jaime kapcsolata hét hosszú évig tartott, majd a lehető legrosszabb viszonyban szakítottak. Nereában gyanú ébredt, hogy Jaime megcsalja valakivel, és bár mindannyian őrülnék tartottuk, mindent felforgatott valami bizonyítékért, és végül talált egy túlzottan kedves e-mailt. Ami valójában meglehetősen pikáns volt.

Amikor elolvastam, először nevethetnékem támadt. Soha nem gondoltam, hogy egy ennyire kimért pasinak lehet ilyen mocskos szája, és hogy olyan szókapcsolatokat használ, mint „az arcodra verem”, főleg írásban. De persze uralkodnom kellett magamon, és hangosan kifejeztem, milyen nagyon rossznak tartom mindezt.

Persze Lola, Carmen és én örültünk magunkban, mivel addigra már látni sem bírtuk Jaime álszent viselkedését, de fel kellett vennünk a csalódott és elkeseredett barátnők szerepét. Amikor Nerea hazament, emeltük poharunkat, hogy végre hozzá méltó férfit találjon, de csak szénsavmentes El Gaitero almaborunk volt... Biztosan balszerencse szénsavmentes almaborral koccintani, mert Nerea azóta nem csupán nem járt senkivel, de még egyéjszakás kalandja, néhány hetes viszonya vagy pár hónapig tartó fellángolása sem volt; olyan, amit az ember úgy tart fenn, hogy tudja, véget fog érni, mint azzal a suttyó pasijával kamaszként. Vagyis egy éve nem szexelt. Mindenféle kicsapongás nélkül élt, és nem az a fajta csaj volt, aki elemes nyuszit rejteget a fehéreneműs fiókjában...

Néhány sör elfogyasztása után Lolával csak Rideg Nereaként emlegettük, mert valahol nehezteltünk rá, amiért ő az a kivétel, ami erősíti „az ember esendő” szabályt. Neki soha nem volt szüksége egy dugásra? És nem a jelentkezők hiánya volt a probléma, ezt szögezzük le. A munkahelyén végtelen számú férfi várta lelkes kiskutyaként, hogy elvihesse vacsorázni, moziba vagy egy balettra. (Most komolyan, balett? Létezik ennél nyálasabb kifogás a kamatyolásra?) BlackBerryje majd' felrobbant hétvégenként a tökéletes randevűk ajánlataival, de ő fásultan kiöltötte a nyelvét, és könyörtelenül törölte az üzeneteket. Igen, ilyen volt ő, a szépséges és rideg Nerea. Lola mindig azt mondta, hogy átver minket, és biztosan rejteget egy hatalmas, fekete és nagyon hatékony vibrátort. Akárhányszor nála járt, mindig kereste.

Lola, Carmen és én egy ideig randevúkat szerveztünk neki az összes vonzó és aranyos szingli pasival, akit csak ismertünk. Gyerekkori vagy egyetemi barátokkal... bárki megfelelt, aki rendes fickónak tűnt, de Nerea mindenkit elvetett. Vagy túl alacsony volt, vagy túl magas; vagy úgy nézett ki, mint aki viharban az anyjához bújva alszik el, vagy „anyaszomorító” gazembernek tűnt (mint az én férfi verzióm); vagy úgy festett, mint aki Luis Miguelt hallgat...

Soha nem fogyott ki az indokokból, hogy miért nem akar egyik jelölttel sem újra találkozni. Az egyetlen férfi, akivel akkoriban randevúzott, Jordi volt. Cukinak tartotta, ami szépítő kifejezés arra vonatkozóan, hogy ő egy érzelgős barát, aki még nem fogadta el saját homoszexualitását – vagy ha el is fogadta, még nem vallja be.

Így, a körülmények ismeretében érhetőbb lesz, miért esett le az álom, amikor Lola azt mondta, hogy Nerea megismerkedett valakivel. Ilyen hirtelen, anélkül, hogy erőltetnünk kellett volna, vagy lekötöz-nünk, hogy találkozzon vele; akkor, amikor már kezdtük azt fontolgatni, hogy talán vallásos okai vannak. Nerea jár valakivel? Ki lehet a szerencsés? Mióta? Hogy? És ami a legfontosabb... miért?

– Lola, tisztában vagy vele, hogy mennyire jóképűnek kell lennie?
– kérdeztem megbabonázva és egy olívabogyót eszegetve.

– Hogy mennyire? Halálosan jóképűnek. Egy olyan férfinak, akit félve érint meg az ember, nehogy eltörjön.

Homlokomat ráncoltam.

– Ne már, Lola, egy porcelánbaba?!

– Nem, basszus – motyogta majd’ megfulladva a nevetéstől. – Inkább egy olyan férfi, akire rá sem nézel egy bárban, mert tudod, hogy egyszerűen képtelenség, hogy viszonzza a pillantásod. Az a beépített üvegvitrintes fajta.

– Ja. Szuper állással.

– És pénzzel. És hatalmas farkokkal.

– Szerinted látta már a farkát? – kételkedtem.

– Nem, igazad van. De biztosan hatalmas van neki.

– Igen – értettem egyet. – A kibaszott tökéletes férfi... De hol ismerkedtek meg?

– Hát, nem ment bele a részletekbe. Azt mondta, hogy nem szeretné háromszor elmesélni, és hogy majd beavat minket, amikor mind a négyen együtt leszünk. Csak valami szülinapi bulit említett, amire pusztán az illem miatt ment el a munkája miatt.

Eltöprengtem.

Képtelen voltam nem elképzelni, nem elkészíteni annak a történetnek a vázlatát, amit erről írnék. Nerea egy sarokban, kezében egy pohár Martinival, édes és udvarias arckifejezéssel, de majd' belehal az unalomba. Gyönyörű, fekete ruhát visel, a frizurája jól beállítva az alján hullámokkal, homlokát pedig tökéletesen beszárított oldalfrufruja fedi. A férfi hirtelen jelenik meg előtte, megszólítja kedves és udvarias szavakkal. Ebben a pillanatban én biztosan egy viszszataszító pizsamát viselnék éppen, és azt fontolgatnám, hogy soha többé nem fésülködöm meg, és inkább madárfészekké változtatom a kontyom.

Lola hirtelen magamhoz térített az ábrándozásból.

– Hívd fel, hátha már végzett a munkahelyén!

– Még nincs két óra.

– De péntek van, hívd csak fel!

Vonakodva fogtam meg a telefont, de tárcsáztam a számát. Ebben a pillanatban kulcs fordult a zárban, és kinyílt a lakás ajtaja. Adrián jött be aktatáskájával és négy bevásárlószatyorral megrakodva. Egyikből kilógott egy hatalmas csomag sült krumpli.

„Itt Nerea. Most nem tudom felvenni. Hagyj üzenetet, és amint tudlak, visszahívlak! Köszönöm” – hallottam Nerea személytelen hangját.

– Üzenetrögzítő – takartam le a mikrofont.

Lola csettintett a nyelvével, elvette a telefont, és beszélni kezdett:

– Lola vagyok, Valeria lakásából. – Odasétált Adriánhoz, arcon csókolta, és elvette tőle a sült krumplis szatyrot. – Hívj fel, ha végzel! Van némi megbeszélhivalónk, és reméljük, hogy brutális sztori. Tudod – a szatyorral küszködött –, mint amilyeneket én szoktam mesélni vasárnap reggelente. Faszokról, mellekről és puncnyalásról, meg minden ilyesmi.

Köszönés nélkül letette, ráadásul sült krumplival teli szájjal.

– Először is – szólalt meg Adrián –, neked nincs saját lakásod? – Lola kajánul vigyorgott. Tudta, hogy csak viccel. Akkor ismerték meg egymást, amikor Adrián csak egy srác volt, aki tetszett nekem, úgyhogy sok évük volt rá, hogy megismerkedjenek, megkedveljék egymást, és ilyen felszabadult kapcsolat alakuljon ki közöttük. – Másodsor, neked nincs állásod? Lassan kénytelen leszek azt hinni, hogy éjszakánként eszkortként dolgozol.

Lola felkacagott, és mutatóujját rám szegezve felkiáltott:

– Megmondtam, hogy kurva jó munkám van!

– Ó, basszus, Adrián, kinyitottad Pandóra szelencéjét. Most folyamatosan azt mondogatja majd, hogy eszkort akar lenni.

A férjem bement a konyhába, én pedig hiába vártam az üdvözlő csókomat. Bentről megkérdezte Lolát, hogy marad-e ebédre. A csókomnak se híre, se hamva.

– Jó, miért is ne? A teniszkönyökömtől úgysem tudok főzni – válaszolta, és levetette magát a szabadon hagyott fotelbe.

Adrián rám pillantott, és elmosolyodott, mert jól tudta, hogy csak egy újabb álbetegségről van szó – mint amikor rájött, hogy a melegítő hatású narancsbőrellenes krémem ideiglenes bőrpírt okoz, és allergiás reakciót tettetett. Érdekes tény, hogy arányaiban több időt töltött azzal, hogy bement a cég mosdójába, és apró cseppeket kent a gélből az egész testére, mint amennyit a munkával kellett volna foglalkoznia. Jól kidolgozta a trükköt.

– Kinek telefonáltatok? – söpörte ki Adrián az arcából kócos haját.

– Üzenetet hagytunk Nereának, aki elvileg megismerkedett valakivel – válaszoltam, miközben bepakoltam a hűtőbe.

– Ez hihetetlen... És nem volt sem sánta, sem kancsal, sem túl szőrös, sem toprongyos, sem kiéhezett, sem arrogáns? Valeria, nem szeretném, hogy valaha is találkozz velem. Az a pasi biztosan egy isten.

Szomorúan mosolyogtam. Annyira kevés jelentősége volt ennek a mondatnak egy olyan férfi szájából, aki legutoljára karácsony előtt ért hozzám úgy, ahogy kellene... Ráadásul Adriánnak ennek ellenére sem volt soha félnivalója. Tizennyolc éves korom óta odavagyok érte. Beleszerettem a világos mézszínű, szinte sárga szemébe, húsos ajkába, szemtelen mosolyába és nagy, férfias kezébe. Kár, hogy soha nem volt különösebben gyengéd vagy szeretetteljes. Az emberekkel kicsit... talán a „durva” a megfelelő kifejezés. De legalább a szex mindig elképesztő volt. Volt. Múlt idő. Most már semmilyen, mert egyáltalán nem létezett.

Lola felkelt a fotelból, az aprócska konyha ajtókeretének támaszkodott, és a szemét forgatta. Ő az a fajta nő, aki meg van győződve arról, hogy a férfiaknak folyamatosan hízelegni kell ahhoz, hogy úgy érezzék, szeretik meg kívánják őket, és hogy biztonságban vannak.

– Te biztosan sokkal jobb vagy, Adri – mondta egy fenékre csapás kíséretében, majd újra felém fordult. – Valeria, csinálnotok kellene

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

már végre egy gyereket, hogy húsz év múlva kavarhassak vele anélkül, hogy vén kéjencnek tartanának.

– Te jó isten! – motyogta Adrián. – Mindig ilyen, vagy csak azért csinálja, hogy ellenszenves legyen?

Válasz nélkül feltartottam a kezem. Lola nem szorult magyarázatra, ahogyan egy jó absztrakt festmény. Jobb volt így.